

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová
Tajemství
jeho milenky

 HARLEQUIN®
TM

LYNNE GRAHAMOVÁ

TAJEMSTVÍ
JEHO MILENKY

PŘEKLAD

AUGUSTIN PŘETÁHLO

Milá čtenářko,

jednou si možná zažádám o grant na vypracování studie na téma „pozitivní dopad přírodních katastrof, jako jsou uragány, sněhové bouře a zemětřesení, na zachování lidského rodu“. Kdybych dostal stovku za každý příběh, kdy se TI DVA sblížili jen díky tomu, že je nějaká ta katastrofa uvěznila na dostatečně dlouhou dobu v nějakém malém prostoru (namátkou tento měsíc Lyssia a Dario – Milovat svého nepřítele? – a Emily a Paša – Uvězněná v Karibiku; postaći ale i zaseknutá kabina lanovky – Talia a Dain v povídce Dědic jedné noci), kde byli sami, byl bych už asi pomalu taky milionářem...

Dost mě baví sledovat, jak se podobné archetypy v literatuře neustále opakují. Ve čtrnáctém století napsal slavný Boccaccio svůj neméně slavný Dekameron, kdy skupina mladých a bohatých je morem (dobře, není to přírodní katastrofa, ale skoro) uzavřena na venkově. A ruku do ohně bych dal za to, že si po večerech příběhy nejenom povídali, ale sem tam nějaký docela pikantní si i prožili...

Takže na všechny úslužné „katastrofy“!

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

**TAJEMSTVÍ
JEHO MILENKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Secret His Mistress Carried

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2015

Překlad:

Augustin Přetáhlo

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2015 by Lynne Graham

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Tajemství jeho milenky, 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2901-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2902-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2903-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Řecký naftový magnát Giorgios Letsos pořádal každoroční party ve svém londýnském domě. Ale místo toho, aby se bavil, seděl v luxusně vybavené kanceláři, odpovídal na maily a vyhýbal se všem těm odhodlaným ženám, které ho sledovaly na každém kroku už od chvíle, kdy byl v tisku oznámen jeho rozvod.

„Slyšela jsem,“ ozval se tichý ženský hlas štěrbínou ve dveřích, jež nedovřela služebná, která přinesla svému zaměstnavateli večerní skleničku, „že se jí zbavil, protože vařila *drogy*.“

„Já jsem slyšela,“ pípl jiný hlásek, „že ji se všemi jejími věcmi vyložil uprostřed noci před domem jejího otce.“

„A já zase,“ zašeptal třetí vzrušený hlas, „že předmanželská smlouva byla z jeho strany tak tvrdá, že nakonec nedostala po rozvodu ani cent.“

Gio s pochmurným pobavením pokýval hlavou nad tím, jak všechny tyhle klepy baví jeho hosty, kteří se zřejmě cítí zanedbávaní.

Vtom mu zavibroval mobil.

„*Pan Letsos? Tady je Joe Henley z Henleyho detektivní agentury...*“

„Ano?“ ozval se Gio nepřítomně. Předpokládal, že půjde jen o další pravidelné hlášení o nulových výsledcích. Soustředil se tedy stále na monitor, kde měl otevřené dokumenty týkající se nákupu další společnosti. Tato činnost mu přinášela takovou zábavu a uspokojení, jaké na žádném večírku nenalezne.

„*Našli jsme ji! Tedy... alespoň jsem si tím tentokrát jistý na devadesát procent,*“ dodal starší muž opatrně. Věděl, že ani jeden z nich ještě nezapomněl na chybu, kterou udělal a která Gia vyhnala přes celé město jen proto, aby se přes sklo podíval na naprosto cizího člověka. „*Pořídil jsem snímek a poslal jsem vám ho před chvílí mailem. Než podnikneme jakékoli další kroky, pečlivě si ho, prosím, prohlédněte.*“

Našli jsme ji...

Gio byl najednou nabuzený na akci. Napřímil se v židli a napřímil ramena své téměř dvoumetrové impozantní postavy. Rychle překlikl na elektronickou poštu a rozrušeně hledal mezi mnoha a mnoha jinými příchozími maily ten správný. Pak otevřel přílohu.

Nebyla to nijak zvlášť povedená fotografie, ale tu drobnou vlnadnou postavu v květinovém přišplášti okamžitě poznal. Gio pocítil vlnu vzrušení a úlevy.

„*Za tuhle práci očekávejte štědrý honorář,*“ vydechl Gio do telefonu s vřelostí, jež mu zněla v hlase jen málokdy. Vpíjel se očima do snímku, jako by mohl každou chvíli zmizet. *Jako to udělala ona. Ztratila se tak dokonale, že začínal pochybovat o tom, jestli ji navzdory nemalým prostředkům a spolehlivým zdrojům bude schopen vůbec ještě někdy objevit.*

„*Kde je?*“ zeptal se nedočkavě.

„*Mám její adresu, pane Letsosi, ale ještě nemám dostatečné informace, abych vám mohl poskytnout vyčerpávající zprávu,*“ vysvětlil Joe Henley. „*Dejte mi, prosím, ještě pár dní a já budu postupovat obvyklým způsobem. Potom –*“

„*Všechno, co potřebuju a co chci,*“ vypravil ze sebe Gio netrpělivě, „*je její adresa.*“

A najednou se Gio usmál, a to po velmi, velmi dlouhé době. Konečně ji našel. Samozřejmě, to nemůže znamenat, že jí automaticky odpustí, dodával rychle v duchu a protáhl si svalnatá ramena. Na plných smyslných rtech se mu objevil úsměšek, při jehož spatření

by mu podřízení šli rychle z cesty. Byl to tvrdý muž, nepoddajný, tvrdohlavý a ve světě obchodu nesmírně obávaný. A Billie si vůči němu dovolila tohle... odešla od něj. Byla to jediná žena, která něco takového udělala. Ale teď byla před ním na monitoru. A byla to stále *jeho* Billie. Na sobě měla květovaný plášť, který vypadal jako kus louky přetisknutý na látku, a kolem srdcovitě tvarovaného obličejce se jí vlnily nespoutané karamelově zbarvené kadeře. Hluboké, smaragdově zelené oči měla však nezvykle vážné.

„Nedá se říct, že by ses jako hostitel zrovna přetrhl,“ ozval se hlas ode dveří. Jeho majitel byl zrovna tak malý, jako byl Gio vysoký, a světlý jako Gio tmavý. On a Leandros Conistis však byli nerozlučnými přáteli už od dávných školních dní. Oba byli synové z bohatých, privilegovaných a z větší části nefunkčních řeckých rodin. A oba byli vysláni do Anglie do těch nejlepších internátních škol, aby zde nabyli vzdělání.

Gio zavřel počítač a hleděl na starého kamaráda. „Čekal jsi něco jiného?“

„Tak takové vyjádření je dost arogantní i na tebe,“ opáčil Leandros se smíchem.

„Oba víme, že i kdybych uspořádal večírek někde v plesnivé a vlhké jeskyni a bez alkoholu, byl by narvaný lidmi,“ poznamenal Gio suše. Byl si už dávno dobře vědom přitažlivé síly svého bohatství.

„Nevěděl jsem, že uspořádáš večírek na oslavu rozvodu,“ poznamenal neurčitě Leandros.

„Taky že ne. Tohle není žádný večírek *na oslavu*. To by bylo nevkusné.“

„Mě neoblafneš,“ varoval ho Leandros.

Giova ostře řezaná tvář postrádala jakýkoli výraz. „Calisto a já jsme se rozešli velmi civilizovaným způsobem a –“

„A teď jsi zpět na trhu a kolem se začaly stahovat piraně,“ zasmál se Leandros.

„Už se nikdy neožením,“ mávl ruku Gio.

„*Nikdy* je dlouhá doba, Gio...“

„Myslím to vážně,“ zdůraznil Gio pevně.

Jeho přítel na to nic neřekl, ale po chvíli se pokusil projasnit atmosféru starým žertem. „Aspoň ses mohl spolehnout na Calistino vzdělání. Ta určitě ví, že Canaletto není jméno závodního koně!“ rozesmál se.

Gio na okamžik ztuhnul a jeho rysy nebezpečně po-temněly. Tenhle vtip byl starý už v době, kdy ho konečně přestal slýchat. Nebyl to Billie nejlepší životní okamžik, to musel přiznat.

„Tedy...“, usmíval se Leandros dál a vůbec netušil, na jak horké půdě se pohybuje, „... vůbec se ti nedivím, že ses zrovna *tamté* zbavil. Taková ignorantka!“

Gio nic neřekl. S tímto se nikdy nesvěřil ani svému nejlepšímu příteli, ale... pravda byla taková, že se s Billie po tom trapném intelektuálním fiasku nerozešel. Jen ji s sebou přestal brát do společnosti.

Billie se ve sklepě probírala oblečením a šperky, které během týdne získala k prodeji ve svém vintage módním obchůdku. Třídila věci na hromady pro vyprání, opravy nebo do čistírny a vyhazovala to, co už očividně dosloužilo. Zatímco pracovala, bez ustání mluvila na svého syna. „Ty jsi to nejkrásnější a nejúžasnější děťátko, co se kdy na světě narodilo, víš to?“ pronesla k Theovi vroucně. Theo seděl v židličce, andělsky se usmíval a kopal nožičkami na všechny strany. V ruce svíral dopolední svačinku.

S povzdechem se napřímila a zamrkala, když ji opět zabořila záda jako vzpomínka na devět měsíců těhotenství a na kila, která během něj nabrala. Lékař jí tvrdil, že to je zcela normální, ale Billie věděla své. Vždycky si musela hlídat váhu. Kila nabírala velice snadno, ale s jejich shazováním už to tak slavné nebylo. A další problém byl její postava. Když člověk měří pár centimetrů přes metr padesát, má velká prsa i boky, tak pak stačí pár kilo a centimetrů v pase navíc, aby vypadal jako sud.

Zachmuřená nad tou nespravedlností se rozhodla, že vezme všechny děti na hřiště a bude ho obcházet s kočárkem pořád a pořád dokola.

„Dáš si kávu?“ zavolala na ni Dee od zadních dveří.

„Ano, moc ráda!“ odpověděla Billie své sestřenici a spolubydlící.

Díkybohu nebyla osamělá, protože obnovila své přátelství s Dee. A to se mohly tak lehce minout! Když se potkaly na pohřbu Billiiny tetičky v Yorkshiru, byla Billie ve čtvrtém měsíci. Dala se s Dee do řeči – chodily spolu na základní školu, ačkoli Dee byla o pár let starší.

Její sestřenice byla také svobodná matka. Na pohřbu své matky se objevila s blednoucím monoklem pod okem a tolika pohmožděninami, že vypadala jako amatérský boxer po zápasu. Dorazila sem přímo z azylového domu pro týrané ženy a s sebou měla svá dvojčata. Jade a Davisovi bylo teď pět let a sotva začali chodit do školy. Billie koupila na malém městě pěkný dům, kam se všichni společně nastěhovali. Byl to pro ně pro všechny nový a šťastný začátek.

Život je fajn, říkala si Billie pevně, když chovala v dlaních šálek s kávou a poslouchala Dee, jež si vehementně stěžovala na množství úkolů, které Jade nosí ze školy. Billie ale tušila, že její vztek spíš souvisí s vlastní neschopností porozumět čemukoli, co se týká matematiky, než se zlotřilým úmyslem učitelky Deeinu dceru přetěžovat. Billie se v duchu usmála. *Tohle je příjemný, bezpečný a obyčejný život*, pomyslela si trochu ospale, kolébána šumem běžící pračky a tichem, které nastalo, když si děti sedly ve vedlejší místnosti před televizi. Jistě, v takovém životě nebyl adrenalin ani bůhvíjaké výšiny slasti, ale na druhé straně se tady nevyskytovaly ani žádné bolestné pády do hlubin žalu a depresí.

Billie věděla, že nikdy nezapomene na utrpení, které provázelo její nejhorší životní propad, na bažiny zoufalství, v nichž se potácela dlouhé týdny. Toto životní

období ji téměř zničilo a ještě dnes se zachvěla, když si vybavila depresi, která halila vše, co dělala a prožívala, černým flórem. Bolelo ji tělo, srdce, duše... a nikde nebyl únik ani pomoc od této bolesti. Ve skutečnosti bylo zapotřebí trochu děsivého a zcela nečekaného vývoje, který jí ukázal světlo na konci tunelu a budoucnost, jíž měla motivaci a odvalu čelit. S láskou a spokojeností pomyslela na chvíli, když zjistila, že je těhotná, a na ten uzlíček radosti, kterému dala jméno Theo.

„To není zdravé, takhle milovat své dítě,“ varovala ji podmračeně Dee. „Děti vyrostou a nakonec tě opustí. Theo je úžasné dítě, ale je to jen dítě, Billie. Tedy... víš, jak to myslím,“ dodala rychle, když viděla, jak se Billie tváří. „Nemůžeš kolem něj zkrátka stavět celý svůj život. Potřebuješ muže –“

„Já potřebuju muže asi tak jako ryba bicykl,“ odsekla bez váhání Billie. Byla si víc než jistá, že do těchto vod se už nikdy nevrhne. Jedna lekce jí docela stačila a úspěšně vytlačila pomyšlení na jakékoli muže z jejího myšlenkového obzoru. „A navíc,“ šlehla po ní pohledem, „ty jsi ta pravá, kdo mi má co povídat.“

Vysoká a štíhlá blondýnka s očima šedýma jako nebe před bouří se cynicky ušklíbla. „Já už mám tohle navždy za sebou, děkuju pěkně.“

„Tak vidíš. Sama to moc dobře znáš – a přesně o to jde,“ pokývala Billie hlavou.

„Ale já nemám možnosti, jaké máš ty,“ namítala Dee. „Na tvém místě bych chodila na rande v jednom kuse!“

Theo chytil Billii za kotníky a pomalu se vytáhl po její noze do stoje. Tam nejistě stál a zářil na všechny strany nad tím, co se mu to podařilo. Vzhledem k tomu, že její syn nosil pár měsíců speciální postroj ke srovnání kyčlí, měla radost, jak rychle vše dohání. Na okamžik jí také velice připomněl jeho otce, což se jí ani trochu nezamlouvalo. O něm nechtěla přemýšlet, naopak. To, že by se zabývala chybami, jichž se dopustila v minulosti, by jí k ničemu nebylo. Zkušenost jí dala pořádnou lekci a ona

se rozhodla, že se povznesse nad a za to všechno, čeho se dopustila z naivity a hlouposti.

Dee frustrovaně hleděla na svou sestřenicí. Billie Smithová byla vždycky pravý magnet na muže. Měla postavu Venuše, překypující masu nádherných vlnitých vlasů barvy temného karamelu a mimořádně hezkou tvář. Billie ze sebe vyzařovala přirozenou vřelost a sexappeal, který k ní vábil opačné pohlaví jako vosy na med. Muži Billii neustále oslovovali – na ulici, v supermarketu, na parkovišti. Nejednou se stalo, že na ni troubili z auta, pískali z okénka nebo zastavili a nabízeli jí svezení. Dee byla přesvědčená o tom, že by byla zelená závistí, nebýt Billiiny skromné a laskavé povahy. Samozřejmě, ona sama by byla poslední, kdo by Billii záviděl nešťastnou dlouhodobou aférku s tím sobeckým a necitlivým neomalencem, který zlomil její něžné srdce. Billie, stejně jako Dee, zaplatila vysokou cenu za to, že se zamilovala do nesprávného muže.

Ode dveří se ozvalo hlasité *buch buch buch* klepadla. „Zajdu tam,“ řekla Billie, protože Dee zrovna žehlila a Billie žehlení vášnivě nenáviděla.

Davis se vyřítit z obýváku a skoro zakopl o Thea, který se plazil ve stopách své matky. „Je tam veliké auto... vážně veliké! Na ulici!“ vyhrkl ze sebe chlapec.

To bude asi dodávka se zbožím, pomyslela si Billie, která věděla, že auta Davise neodolatelně přitahují. Otevřela a vzápětí prudce ustoupila. Měla pocit, jako by dostala injekci adrenalinu, a v očích se jí objevila panika.

„Tedy řeknu ti, tebe je pořádně těžké vypátrat,“ zamumlal Gio otráveným hlasem.

Billie byla celá ztuhlá šokem. Nedala by mu to najevo ani za celý svět, ale cítila strach a úzkost. „Co tady děláš? A proč bys po mně měl pátrat, proboha?“

Gio na ni upřel své tmavé oči. Na nose a na tvářích měla čtyřiadvacet pih – kdysi je spočítal, takže to věděl naprosto přesně. Její čisté oči, jemné rysy a smyslná ústa, to vše bylo zcela nezměněno. Ulevilo se mu, když

pohledem klesal níž, a ani tam nebyl zklamán. Vybledlé modré tričko se jí napínalo přes nádherná plná ňadra. Proti své vůli na nich setrval očima o něco déle a byl odměněn prudkou reakcí svého libida, což se mu stalo poprvé za velmi dlouhou dobu.

Pocítil další nával úlevy, protože takovou reakci na ženu nezakusil už hodně dlouho. Tak dlouho, že začínal mít obavy, jestli ho náhodou jeho manželství nějakým tajuplným způsobem nepřipravilo o mužnost. Na druhé straně si nikdy netajil fakt, že Billii vždy chtěl daleko víc než jakoukoli jinou ženu. Jednou jí zaplatil letenku do New Yorku kvůli jedné jediné noci – nedokázal si totiž představit, že by to bez ní mohl vydržet.

Billie byla tak vyděšená tím, že Gio ji hledal a našel, že měla nohy doslova přilepené ke koberci v chodbě. Hleděla na něj, jako by nedokázala uvěřit, že skutečně stojí před ní z masa a kostí. Muž, jehož kdysi milovala, muž, jehož – jak věřila – už nikdy víc neuvidí.

Srdce jí začalo velmi rychle a silně bušit, takže se musela prudce nadechnout. Pak sebou trhla, když ucítila, že jí Theo opět začíná šplhat po obnošených džínsech a snaží se postavit.

„Billie...?“ zavolala na ni nejistě Dee z kuchyně. „Kdo to je? Děje se něco?“

„Nic.“ Billie osvobodila svůj hlas ze staženého hrdla, sehnula se a zvedla Thea do náruče. Jako v mlze viděla Deeiny děti, které hledí na Gia, jako by sem spadl rovnou z Marsu.

„Dee... mohla by sis vzít děti k sobě?“ vypravila ze sebe rozechvěle a přiměla se obrátit pozornost opět k Giovi. Dee jí vzala Thea z náručí a hnala do kuchyně před sebou i svoje dvě děti. Pak se za ní zavřely dveře a ponechaly v chodbě jen klaustrofobické ticho.

„Ptala jsem se, proč jsi tady a proč jsi mě hledal,“ připomněla neústupně Billie nevídanému návštěvníkovi, protože se teď cítila o něco jistější.

„Vážně chceš, aby tohle opožděné setkání probíhalo

přede dveřmi?“ protáhl Gio sametovým hlasem. Znovu přebíral nad situací kontrolu tak, jako to dělal vždycky.

„Proč ne?“ zašeptala Billie bezmocně a bojovala, aby dokázala odtrhnout oči od jeho ničivě pohledných rysů. Tolik si přála zapomenout, kolikrát jej hladila po těch hustých tmavých vlasech, kolikrát se s ním milovala, dotýkala se ho. Jak ho milovala! Dokonce i jeho chyby... „Nedlužím ti ani minutu svého času!“

Gia trochu vyvedl z míry ten útok od ženy, která kdysi respektovala a přijímala každé jeho slovo jako Písmo svaté a která dělala všechno možné, aby mu vyhověla. Jeho rysy ztvrdly. „Jsi hrubá a nechováš se slušně,“ pronesl ledově.

Billie stiskla v ruce okraj dveří, jako by potřebovala oporu a dokázala se udržet na nohách. Byl tak klidný, tak sebevědomý... a takový tyran! Asi si nedokázal pomoci, napadlo ji. Život Gia Letsose rozmazlil, ačkoli on si to dozajista nemyslel. Lidé mu neustále lichotili a dělali všechno možné, jen aby si vysloužili jeho souhlas. Zničeně si uvědomila, že kdysi dělala naprosto totéž. Nikdy se mu nepostavila, nikdy mu neřekla, jak se doopravdy cítí. Vždycky se příliš bála, že tím něco zkaží a pak ho ztratí. Jen velmi naivní ženu by nenapadlo, že za těchto okolností od ní Gio odejde jako první.

Billie nepřítomně zaznamenala koutkem oka sousedku, která na ně zírala přes plot. Byla tak blízko, že by možná mohla zaslechnout i střípky jejich rozhovoru. V rozpacích ustoupila do domu. „Asi bys měl jít dovnitř.“

Gio vkráčel do malého obýváku a opatrně překračoval hračky, kterými byla podlaha přímo posetá. Billie si uvědomila, že celý ten prostor okamžitě ovládl. Rychle vypnula televizi s jakýmsi dětským kresleným filmem. Po očku se na Gia zadívala. Byl tak vysoký... tak velký. Skoro zapomněla na to, jak dokáže dominovat jakémukoli prostoru.

„Rekl jsi, že jsem hrubá a neslušná,“ pronesla bezvýrazně a zavřela dveře, aby jim zajistila soukromí.